

на оранъ отиде. Пусна бразда широка, подкара друга дълбока, а биволитъ запрѣха, запрѣха въ бразда легнаха.

Найденъ на рало приседна и тихо тамо заплака :

— Брешко Брешковчанино, и ти, Манчо Мановчанино, цѣло лѣто тежка кирия карахте и никога не спрѣхте! Сега зашо легнахте? Дали е тежко оране, или е върла магия?

Биволтъ Брешко продума:

— Найдене, млади стопане, нито е тежко оране, нито е върла магия. Ами орало заора въ тежка бѣчва съ имане, имане—жъл-



ти жълтици. Иди, повикай чича си, имане да извадите и братски да го дѣлите.

Найденъ повика чича си. Имане си тѣ извадиха и братски си го подѣлиха.

Народна приказка

Х О Р О

Утре пакъ е день за грижи,
день за хората работни,
но сега е свѣтълъ празникъ
за бедняци и имотни.

Грѣ като пѣстра китка
на поляната хорото.

— Карай!

И-ху! —

се провиква
юначина на челото!

— Карай! —

Гайдата се смѣ.

— Бий възъ кракъ! —

Тжпантъ вика.

И като рѣка що пѣ
бодъръ смѣхъ въ хорото блика.

А наоколо горитѣ
на мѣстата си не траятъ
иде имъ и тѣ да рипнатъ
и хоро да заиграятъ.

Овесянко